

grundlag af en begæring, der indeholder oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed, de anvendelige straffebestemmelser, nationalitet og – om muligt – opholdssted for den, der begæres udleveret, samt sådanne oplysninger, som i øvrigt er nødvendige til bestemmelse af den pågældendes identitet, jf. lovens §§ 8 og 13.

En lignende ordning kendes ikke i udleveringsloven. Efter denne lovs § 15, stk. 1, forelægges spørgsmålet om udlevering efter afslutningen af den undersøgelse, der er iværksat efter § 12 på grundlag af en formel udleveringsbegæring, for justitsministeren. Et eventuelt samtykke fra den pågældende til udlevering vil alene indebære et afkald på adgangen til at indbringe spørgsmålet om udleveringens lovlighed for domstolene og dermed en fremskyndelse af det tidspunkt, hvor udleveringen herefter kan iværksættes, jf. lovens §§ 16 og 17.

2.2. Konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

2.2.1. Formålet med Konventionen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i Traktaten om Den Europæiske Union, om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union (konventionen om en forenklet udleveringsprocedure) er at supplere og forenkle procedurerne i Den Europæiske Udleveringskonvention af 13. december 1957. Tanken er at anvende en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, samtykker i udleveringen. Forenklingen sker i form af mere direkte kontakt mellem de berørte staters kompetente myndigheder og en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagsgangen. Forenklingen modsvares af, at samtykke til udlevering meddeles i retten.

Konventionen om forenklet udleveringsprocedure er optaget som bilag 1 til lovforslaget.

1957-konventionen finder fortsat anvendelse dels i de tilfælde, hvor personen eller den adspurgte stat ikke samtykker i udleveringen, dels i de tilfælde, hvor konventionen ikke indeholder supplerende regler. Det sidstnævnte indebærer bl.a., at de bestående nationale regler om betingelserne for udlevering kan opretholdes uændret i forhold til EU-medlemsstaterne, og at spørgsmålet om videreudlevering til et tredjeland uden for kredsen af EU-medlemsstater fortsat reguleres af 1957-konventionens bestemmelser herom.

Efter konventionens art. 1, stk. 2, berører konventionen ikke anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende bi- eller multilaterale aftaler mellem medlemsstater. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at den fælles nordiske lovgivning om udlevering fortsat kan finde anvendelse i sager om

udlevering af personer til strafforfølgning eller straf-fuldbyrdelse i et nordisk land.

2.2.2. I art. 2-3 forpligtes medlemsstaterne til indbyrdes at udlevere eftersøgte personer efter den forenkledede procedure, såfremt den berørte person og den anmodede stat meddeler samtykke hertil. Kravet om den anmodede stats tilladelse foruden den eftersøgte persons samtykke skal ses som en garanti for, at de materielle betingelser for udlevering er opfyldt. Konventionen indebærer således ikke en pligt til at iværksætte udlevering efter den forenkledede procedure, når blot den eftersøgte persons samtykke foreligger, men fordrer tværtimod, at den anmodede stat foretager en selvstændig vurdering af spørgsmålet om udlevering. Den anmodede stat kan derfor nægte udlevering, hvis omstændighederne giver grundlag for at antage, at udleveringsbetingelserne ikke er opfyldt, eller såfremt andre grunde i øvrigt taler for at følge fremgangsmåden efter 1957-konventionen.

2.2.3. Art. 4 foreskriver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og personen, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure. De oplysninger, der skal kunne danne grundlag for udlevering efter den forenkledede procedure, svarer til de oplysninger, der i dag fremgår af Interpols efterlysninger. Oplysningerne stemmer endvidere overens med de oplysninger, der normalt fremsendes sammen med en formel udleveringsbegæring efter art. 12 i 1957-konventionen. Forskellen mellem Interpols efterlysning og en formel udleveringsbegæring består alene i, at der i Interpols efterlysning er tale om uddrag af oplysninger fra kendelser, domme, politirapporter m.v. og ikke bekræftet udskrift af de pågældende dokumenter.

Formålet med art. 4 er at sikre en hurtig udlevering og at forhindre, at personer, der er villige til at lade sig udlevere, må tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles, uanset at der ikke på forhånd er tvivl om, at betingelserne for udlevering er opfyldt. Er der på baggrund af de forelagte oplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, om de nationale betingelser for udlevering er opfyldt, giver art. 4 undtagelsesvis mulighed for at indhente yderligere oplysninger. Som anført under pkt. 2.2.2., anviser konventionens art. 2 imidlertid også den mulighed, at de kompetente myndigheder i den anmodede stat nægter tilladelse til udlevering efter den forenkledede procedure.